

BU SAYIDA

Yunus EMRE
Bahaettin KARAKOÇ
Muhsin İlyas SUBAŞI
Mustafa ÖZÇELİK
Mehmet AVŞAR
M. Fatih KÖKSAL
SEYRANİ
Mehmet GÖZÜKARA
Durmuş KAYA
Halil GÜRKAN
Cevat AKKANAT
Ali PARLAK
Halit YILDIRIM
Yusuf DURSUN
Fatma ARAS
İbrahim SAĞIR
Ahmet ÇITAK
Haşim KALENDER
Salih Sefa YAZAR
Şükrü ÜNAL
Bestami YAZGAN
İsmail Kutlu ÖZALP
Mehmet DURMAZ
Tayyib ATMACA

HECE TAŞLARI

Aylık Şiir Dergisi
Genel Yayın Yönetmeni
Tayyib Atmaca
Yazışma Adresi
Ihlamurkent Mh. Kıvılcım Sk.
F8/3 Odunpazarı/ESKİŞEHİR
Telefon: 0535 391 92 50
hecetaslaridergisi@gmail.com
1. Sayı 15 Mart 2015
ISSN: 2149-4509. (e-dergi)

YOLA ÇIKARKEN

Her dergi surda bir gedik açarak kendi “hür tefekkür kalesi”ni inşa ederek edebiyat ülkesinin coğrafi bir alanına hükmeder. Bu coğrafyada şiiri kuşanmaya cehdeden her şiir sevdalısı “nefsin üstüne basarak” yürüdüğü takdirde yolda olmanın, yoldaşlık yapmanın, hâl bilmenin, hâlden anlamının, hâldeş olmanın erdemleriyle donanır.

Gerek kendi medeniyetimizin gerekse İslam medeniyetinin doğduğu topraklarda sözün en güzelinin şiirle söylendiğini bir şekilde bilmeyen şair yoktur. Bu iki medeniyetin birbiriyle mayalandığı günden bugüne kadar önümüzü ışıtan, gönlümüzü aydınlatan binlerce söz ustası olmuştur. Her nesil, kendisinden önceki nesilden aldığı ilhamla kendi döneminin kültürüne, medeniyetine katkıda bulunmaya çalışmıştır.

Hangi şaire, yazara sorsanız söz konusu kadim zamanlarda yaşamış şairlerin, yazarların isimlerini hatırlayabildikleri kadar sayabilirler ama eserlerini okuyup okumadıklarını sorduğumuzda sütun gibi bir ünlemin önüne koyacakları bir cümle yoktur.

Usta kimdir, çırak nasıl olunur, nasıl şair olunur, divan nedir, divanı olan şair ne demektir. Halk şiiri “devrini tamamlamış” kendini yetiştirememiş şairlerin yazdıkları “ucube” şiir mi? Bu şiirin öncüleri kim vs. diye sözü sündürebiliriz. Ya divan edebiyatı denince lise yıllarında ders kitaplarında gördüğümüz “Feilâtün (Fâilâtün) / Feilâtün / Feilâtün / Feilün”den başka aklımızda Fuzuli, Baki, Nedim, Taşlıcalı Yahya Bey vs. söz ustalarını belki bir çırpıda sayabiliriz. Yunus Emre’nin birkaç dörtlüğünü hatırlar ama onun ruhu ile ruhumuz arasında fersah fersah uzaklığın olduğunu bilmeyiz. Ya Erzurumlu Emrah, Bayburtlu Zihni, Karacaoğlan, Âşık Veysel, Dilaver Cebeci, Abdurrahim Karakoç, Yetik Ozan vs. halk şairleri şiir coğrafyamızın bereketli topraklarında gönlümüzü gönendiren şiirler bırakarak dünyalarını değiştirip gitmişlerdir.

Günümüzde şair kabul edilen, edebiyat dergilerinde boy gösteren bir sürü şairin karın gurultularını şiir diye yutturmaya çalıştıklarını söylemeden geçmek kendimizle çelişmekten başka bir şey değildir. Bahse konu şairlere; ağıt, bayatı, destan, deyişme, divanı, dua, fahriye, gazel, güzelleme, hicviye, ilahi, kaside, koçaklama, koşma, mani, mersiye, muhammes, murabba, münacat, müstezat, naat, nazire, nefes, rubai, satranç, semaî, şahtiye, tahmis, taşlama, tecnis, vs. türlerden haberdar olup olmadıklarını ya da hangi türden şiirler yazdıklarını sormaya çalışsak emin olun çoğunluğun belki de bu türlerin isimlerini ilk defa duyduklarını kendi kendilerine söyleyeceklerdir.

Her devrin kendine göre bir şiir anlayışı olabilir ama gelenekten beslenmeden kendi devrinin şiirini yazmaya çalışmak âmâların fili tarifine benzer.

Tek başıma çıkmış olduğum bu yolculukta kervanımıza kaç adam katılır, bunu yolda göreceğiz. Yukarıda bahse konu şiir türlerini günümüz şartlarında yeniden yorumlayarak yazmaya, yayınlamaya çalışarak geçmişle gelecek arasındaki bu köprünün “Mostar Köprüsü” gibi aslına uygun olarak yeniden inşasını yapmaya çalışacağız. Çıktığımız yolda gölgesinden uzun adamların izlerine basa basa yürüyerek yeni bir yol açma gayreti içinde olacağız.

Selam olsun bizimle yol arkadaşlığı yapacak olanlara...